

Michael

občasník farnosti Staré Město - č.14 - květen 2002

Tajemství letnic = neviditelné se stává viditelným

“V den Letnic se jim ukázaly jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden” (Sk 2,3)

Obrazem rozdělujících se ohnivých jazyků Lukáš (autor Skutků apoštolských) naznačuje, že je každý jednotlivě naplněn Duchem svatým, že každý je osobně zapálen Duchem Božím.

Oheň je v mnoha kulturách považován za něco svatého.

Zatímco voda vyvěrá ze země, oheň přichází z nebe. Oheň může očistit a obnovit. Oheň spaluje nedokonalost. V ohni se čistí zlato: všechny strusky shoří, aby zůstalo čisté zlato.

Duch svatý by chtěl i v nás spálit všechno, co v nás brání životu. Je v nás mnoho zármutku i kalných stránek, jako je hořkost, nespokojenost, zranění, urážky. Toto všechno nám zabraňuje žít. Nemůžeme se jasně rozhodnout. Zakalují nás hněv, naše žárlivost, naše pocity méněcennosti. Musíš zatoužit po ohni Ducha svatého, který v Tobě spálí všechno zakalené a falešně zbarvené, abys ses mohl rozhodnout s jasným a čistým srdcem. Shoří-li v nás to staré, může povstat nový život.

Bůh určitě dobře vidí na nás, že jsme unaveni, nějak vyčerpaní, ztrácíme chuť do života. Proto letošní velikonoce umocnil pro nás, naši farnost, ještě větší radostí a pokojem! Završuje se “padesátidenní” (pentecostes) Velikonoc. A my jsme si uvědomili Boží přízeň m.j. i tím, že držíme v rukou stavební povolení ke stavbě nového kostela Svatého Ducha. 27.dubna jsme si s vděčností připomenuli chvíle před pěti lety (1997), kdy v Praze na Letné Svatý otec Jan Pavel II. posvětil základní kámen pro nový kostel a nyní (v těchto dnech) se rozbíhají přípravné práce na budoucím staveništi. Není to jenom Boží přízeň, ale naplnění Božích zaslíbení. V souvislosti se slavností Seslání Ducha svatého můžeme prožívat i toto: oheň je obrazem pro život. Oheň Ducha je obrazem pro život. Lidé uchvácení Duchem mají také oheň v očích: vychází z nich nadšení a tyto jiskry přeskakují na druhé. Vyzařuje z nich život, radost, bdělost. Jejich vyzařování se nelze vyhnout. Poznávám to na některých z nás, když s nimi osobně mluvím a oni sdílí svou vnitřní naději a vyjadřují odhodlání pro věc Boží. Svatodušní lidé jsou lidé ohně Ducha svatého. Prosme za všechny ty, v nichž je žár Ducha vyhaslý, kteří se cítí prázdní a vyhořelí, především za ty, kteří se rozdávají pro druhé (a ocitají se na dně možností a nepřijetí a nepochopení). Vnitřní oheň Ducha je třeba si chránit, nenechat ho vyhasnout. Pozor na stále otevřená dvířka u svých kamen, aby v nich nezůstal již jen popel! Pozor na rezignaci a zklamání! Letnice nám chtějí říci, že v hloubi našeho srdce není spálený popel, ale žár, který může znovu zapálit tělo i duši. Slavíme Letnice, aby v nás žár znovu rozžehl oheň, u kterého se druzí lidé budou moci hřát a těšit, u kterého objeví vlastní sílu k životu. Okolo ohně se shromažďuje společenství. Mám nyní také na mysli společenství naší farnosti, naše rodiny, otce, matky, děti, prarodiče, stařečky. Co víme o ohni rodinného krbu? Jak máme svou rodinu rádi? Naše děti vyhotovují papírové květiny, do jejichž jednotlivých okvětních lístků zapisují oni nebo jejich rodiče to, co pěkného prožili ve

své rodině (např. společná modlitba, pomoc druhému, modlitba za nevěřící, návštěva příbuzných, nemocných, osamělých, vzájemné odpuštění, společné hraní, zpívání, četba knihy, výlet). Květiny přinášejí do kostela a my jimi zdobíme hlavní oltář. Tak naše rodiny svědčí o Boží lásce. Tyto kytice rodin zašleme na Arcibiskupství do Olomouce, ony pak poputují na Národní pouť na Velehrad (5.7.), bude jimi ozdobena hlavní tribuna a v obětním průvodu bude nesena jedna velká symbolická kytice. Tuto celodiecézni aktivitu můžeme doplnit zcela specificky tím, že se v našich rodinách budeme také modlit za realizaci Božího díla – nového kostela a že nabídneme své malé síly pro toto dílo tak, jak bude potřeba (symbolicky to např. děláme i přinášením kamínků k hlavnímu oltáři).

Nyní už nejenom tušíš, ale i víš, kdo je svatodušním člověkem? Spolehni se na to, že v Tobě hoří oheň Ducha svatého, oheň lásky, oheň života, fantazie a síly. Ochraňuj jej v sobě, aby nezhasl! Nech tento oheň hořet, aby všechno ohříval, čistil a obnovoval, aby bylo všechno proniknuto Boží láskou. Budeš-li v sobě hlídat a střežit oheň, budou se u Tvého ohně moci ohřát i druzí lidé nejen z naší farnosti, ale i nevěřící bratři a sestry. Nebude to perfektní, když se jejich oči rozsvítí a začne v nich zářit nový život?

Dýchej ve mně, Duchu svatý, abych svatě myslel.

Poháněj mě, Duchu svatý, abych svatě jednal.

Lákej mě, Duchu svatý, abych svatost miloval.

Posiluj mě, Duchu svatý, abych svatost střežil.

Ochraňuj mě, Duchu svatý, abych svatost nikdy neztratil.

(svatý Augustin)

otec Miroslav

Přijď svatý Duchu

“**Tvého Ducha prožívám**, když při nespravedlivém zacházení mlčím, ačkoliv bych se chtěl hájit, když odpouštím, i když za to nemohu očekávat jinou odměnu, než že mé mlčenlivé odpuštění bude přijímáno jako samozřejmost, když přinesu nějakou oběť bez díky a uznání, a dokonce bez vnitřního uspokojení, když se rozhodnu podle svého svědomí, přestože vím, že za toto rozhodnutí budu odpovídat jen já sám a že ho nikomu nedokážu vysvětlit, když jednám jen z lásky k tobě, i když mě neunáší žádné nadšení a mé jednání vypadá jako skok do prázdna a zdá se téměř nesmyslné, když jsem k někomu dobrý, aniž očekávám jakoukoli vděčnost a aniž pociťuji uspokojení, že jsem byl “nezištný”.

V takových zkušenostech prožívám tvého Ducha.

Dej mi k takovým zkušenostem odvahu.

Dej, abych začal žít v Duchu, v tvém Duchu.”

Jak prožíváš působení Ducha sv. ve svém životě?

Každý den při probuzení poděkuji Panně Marii, že mě ochraňovala přes noc. Během dne si letmo řeknu pár slov z modlitby, to abych získala další sílu.

Den uzavírám růžencem, novenou k svatému Duchu a modlitbou k Panně Marii.

Modlitba mně dává klid v duši a velkou sílu překonávat vše, co mně den přinese.

J. Luňáková

Život není žádná zábava, ale vážná věc, kterou jsme pověřeni a kterou musíme čestně dokončit. Život mně klade do cesty různé překážky a bolesti, se kterými se musím každodenně vyrovnávat. Sama s tím nic nezmůžu, ale s pomocí modlitby k Boží Trojici jde hned všechno lépe. Duch svatý působí skrze mé svědomí, řekne mně, co mám dělat, vede mě, posiluje a utěšuje. Duch svatý je mým stálým dárce sil. Od něj dostávám všechny milosti, které potřebuji na své cestě. To on, Duch svatý je větrem, který pohání mou loďku na cestě k Pánu (Bohu, Ježíši).

Jestli Vám mohu poradit: “Neuhášejte Ducha!” “Žijte podle Ducha!” S pomocí Ducha svatého

I. Talašová

Duch svatý způsobuje v mém srdci pokoj a radost. Třeba v době, kdy člověk měl před sebou v životě něco těžkého, tak Duch svatý vléval naději, že není třeba mít strach.

Duch svatý pomáhá rozhodnout se pro to, vykonat něco dobrého, i když je to třeba obtížné. Duch svatý mně dává sílu a do srdce lásku vycházet s lidmi, se kterými těžce vycházím.

K. Psotka

Odpověď na otázku “Duch svatý v mém životě” není tak snadné, jak se zdá. Neboť každý má svou vlastní zkušenost. Když mně v roce 1972 byla udělena svátost biřmování, možná jsem si tehdy ani neuvědomoval, jak velký význam tato svátost má, protože život šel dál v normálních kolejích. Naplno jsem poznal působení Ducha sv. na Cursillu v roce 1993. Když se dnes dívám těch 9 let zpátky, ale i dál, plně si uvědomuji, jak Duch svatý působí v našem životě. Někdy připravuje taková překvapení, že se nestačím divit.

P. Chlachula

Vichřice a oheň jsou ze všech živlů nejstrašnější a nic, čeho se zmocní, nenechávají na místě a v původním stavu...

Kdo věří v Ducha svatého jako tvůrčí činnost Boží a v této víře prosí o příchod tohoto Ducha, musí si být vědom, že tím přivolává božskou výtržnost a že se tím připravuje na to, aby ho Bůh vyrušil...

Kdo se tedy modlí:” Přijď Duchu svatý”, musí být ochoten se modlit: “Přijď a vyruš mne tam, kde je to nutné...”

Velikonoční zamyšlení

Pomalou končí neděle Božího hodů velikonočních. Vyjždím po 12hodinové službě u dětí, které jsou jiné než ty, které vidáme skotačit na ulici. Jsou jiné, ale ne horší a ne “chudáci” – protože umějí přijímat i dávat. A mnohdy v míře daleko větší než my “zdraví”.

Je přede mnou 5 km cesty k domovu. Typické cesty druhého roku třetího tisíciletí, kolem tří supermarketů, několika benzinových pump a rušné silnice I. třídy. A přes únavu náročného týdne mě naplňuje pocit vděčnosti z nezaslouženého daru víry, bohatství církve a velikonočního tajemství.

Zvláštní velikonoce – tyto LP 2002. Alespoň pro mě.

Květná neděle – palmové ratolesti i zpěvy Hosana mimo Boží chrám, jakoby chtěl vítr někam daleko odnést...

Zelený čtvrtek – svátek společenství, ustanovení svátosti kněžství, Ježíšův příklad služebné lásky a darování Sám Sebe v chlebu eucharistie. Snad poprvé tento den nemohu slavit mezi svými – ve večeradle staroměstského kostela. Slavím v reálu celodenní služby, vlastně taky mezi svými. Ale dá mně dost práce přijat a odevzdat tuto skutečnost. A když den končím v tichu adorace, uvědomuji si, že i tato bolest je velký Boží dar. To, že člověk někam patří, mezi konkrétní lidi, které zná jménem, se kterými se může sdílet a naslouchat, žít své radosti a těžkosti. Kolik lidí toto vědomí patření někam a Někomu nemá. Kolik mění tuto příslušnost, jako se mění boty! Vím je to rys doby, ale není to Boží. Bůh je věrný a stejný včera, dnes i navěky! Díky za to.

Velký pátek – při noční službě malý Míša nemůže dýchat, voláme lékaře, ten nařídí odvoz do nemocnice. Při ukládání do sanitky nám Míša daruje krásný úsměv. Jak je v tuto chvíli podobný Ježíši Velkého pátku. Ten taky dává všechno, co má – svůj život, odpuštění, lásku svou i své matky.

Bílá sobota – noc vzkříšení s velkými symboly ohně, tmy, světla, vody – noc plná Boží lásky a moci. Boží lásky, která září z očí Veroniky i Petry, které tuto noc poprvé přijaly Krista v chlebu života.

Neděle velikonoční – opět slavím pracovně. Je jiná než ostatní nedělní služby. Sledujeme mši svatou v televizi z nově zbudovaného kostela a požehnání Svatého otce “Městu a světu”. Dochází mně, jak jsme si již zvykli na dar svobody. Není to dobrý zvyk, protože nevede k vděčnosti. A vůbec, na kolik velkých darů jsme si již tak nějak samozřejmě zvykli.

Při požehnání českému národu si uvědomuji zvláštní Boží přízeň, projevenou již příchodem soluňských bratří na naše území, jejich velké dílo, útrapy a nepochopení a vlastně i nedocenení, jak to již u proroků bývá. A spojení národa s městem Římem, kde si oba bratři pokorně nechali požehnat své úmysly a schválit liturgické knihy. A v tomto trojúhelníku Soluň, Veligrad, Řím je zrod naší kultury a víry. V Římě je pochován sv. Cyril a když vstoupíte do baziliky sv. Petra v apsidě chrámu, nad slavnou katedrou sv. Petra od Berniniho nás upoutá oválné zářící okno s motivem holubice – symbolu Ducha sv. z českého skla.

A všichni bychom měli vědět, že v roce 1999 byla v papežském paláci vysvěcena soukromá kaple svatého Otce – Redemptoris Mater – Matka Vykupitele, na jejímž zrodu se podíleli dva Češi – P. Tomáš Špidlík a sochař z nedalekého Velehradu Otmar Oliva..

Vedle Sixtinské kaple, která díky Michelangelovým freskám slouží jako muzeum a používá se jen ke konkláve - volbě papeže, nová kaple je určena k bohoslužebným účelům. Zdobí ji překrásné mozaiky ruského a slovinského umělce. Nás se však dotýká hlavně dílo Otmara Olivy – papežský trůn, oltář, ambon, kříž a svícny.

Sám Oliva charakterizuje své dílo takto: papežský trůn – láska, oltář – tajemství, ambon – záchranná síť.

Pro nás je zvlášť důležitý papežský trůn. Je to zvláštní atribut papežství – jakoby papežství samo. Symbolizuje učitelský a velekněžský úkol papeže. Když papež vyhláší neomylné dogma, vyhláší je tzv. "ex cathedra" – z katedry, když je zvolen nový papež, říká se, že na papežský stolec usedl nově zvolený... Je to tedy věc, vyňatá z obecného užívání. Po 300 letech po Berninim byl Oliva další, kdo měl papežský trůn ztvárnit. Z 18 návrhů zvítězil ten, který připomíná Mojžíšův hořící keř. Je z bronzu, ulitý na Velehradě. Ostrými liniemi umělec ztvárnil skutečnost, že papežství je tvrdý a těžký úděl. Na pravém opěradle trůnu, tam, kde spočívá papežova pravá ruka je reliéf velkomoravského kříže z 9. stol., který archeologové našli na území Starého Města. Tady bychom měli my, staroměstští stát v úžasu. Náměstek Kristův se pokaždé, když dosedne na tento trůn dotýká kříži ze Starého Města! A tou rukou pak žehná – konkrétním lidem, úkolům a celému světu. Jakoby čerpal sílu z tohoto kříže. Na kříž je pak řecký nápis "Pravda, světlo, vítězí." Pravda - ve smyslu křesťanská víra, světlo - je pro nás Ježíš – zvítězí. Je to tedy kříž naděje. A zvětšená replika tohoto kříže by měla viset mezi dvěma věžemi, představujícími sv. Cyrila a Metoděje, našeho nového kostela sv. Ducha. Jsou to velké spojitosti, které nás můžou obohatit, nadchnout, ale můžeme je i přejít jen tak. To už je na naší svobodě, jaký postoj zvolíme. Ale v druhém případě se o dost ochudíme. A když k těmto velkým věcem připočteme datum 14. února, úmrtní den sv. Cyrila, kdy farnost dostala stavební povolení, mohlo by to být pro nás velkou pobídkou. Stavbou nového kostela ukázat, že Bůh ve Starém Městě má své pevné místo, že velká cesta soluňských bratří nebyla marná, že v 3. tisíciletí umíme stavět nejen supermarkety a benzinové pumpy, ale i nové chrámy k oslavě Boha, jehož lásku můžeme objevovat v naší minulosti, přítomnosti i budoucnosti i v každém člověku.

M. Číhalová

Sbírka pro malomocné

V prvním čtvrtletí r. 2002 naše farnost odeslala 4.000 Kč na pomoc malomocným. Jiří Holý - předseda LL píše mimo jiné v dopise z 15. 4. 2002: " Díkybohu za to, že naše LL nalézají porozumění u mnoho spřízněných duší dobré vůle. I Váš dar pomůže zachránit desítky lidí i rodin a vrátit jim lidskou důstojnost. Léky od LL putovaly malomocným do mnoha zemí Afriky, Indie a Jižní Ameriky. Máme z toho radost, že nám Pán dal sílu přispět k Jeho království na zemi."

F. Hulíková

Pout' Moravanů

Putování je součástí cesty života, obzvláště na místa posvátná. I v letošním roce se staroměstští farníci zúčastnili již 13. pouti Moravanů, tentokrát do Klokot u Tábora. Od 14. století, kdy se zde zjevila Panna Maria dvěma pasáčkům je toto místo uctíváno a vyznačuje se zvláštní milostí, nalezení svého povolání – poslání. V Sezimově Ústí jsme se zastavili u hrobu

bývalého prezidenta E. Beneše a jeho manželky. Naši pout' jsme ukončili v Rajhradě v klášteře benediktinů.

Duchovně osvěženi a plni krásných dojmů jsme prožili první den měsíce máje, měsíce Matky Boží.

V. Batůšková

Kostel sv. Ducha v 7. týdnu po velikonocích

Konečně máme právoplatné stavební povolení ! Úřady v Uherském Hradišti prošetřily odvolání staroměstského občana a stavební povolení potvrdily. To vše bez zbytečných průtahů. Díky jim za to !

A jak dál ?

Někteří lidé jásají, jaké je to velké vítězství. Já tvrdím, že je to jeden úspěšný krok, a takových bude potřeba ještě mnoho.

Vybrali jsme ve výběrové komisi firmu, která nám udělá základové piloty, aby náš kostel pevně stál. Je to firma GEMO z Olomouce. Vybírali jsme z pěti velkých firem z celé republiky.

Mezitím jsme přemístili kanalizaci starého "Schilderova náhonu", která nám ve staveništi vadila, Nyní se zase snažíme přesvědčit energetiky, aby nám co nejdříve přemístili elektrický kabel, který vede do památníku Velké Moravy, a protože jde napříč staveništem, brání nám ve výkopových pracech.

Ve středu 15.5 jsme jednali o našem kostele v Olomouci na arcibiskupství s otcem arcibiskupem, generálním vikářem a dalšími odborníky. Budeme se zabývat připomínky arcibiskupství k některým podrobnostem stavby.

Zkrátka bude potřeba i brigádnických rukou. Otec Miroslav to včas sdělí při ohláškách po bohoslužbách.

František Krivák

Možnosti duchovních obnov

Vranov u Brna

- 8. 6. 2002 – Duchovní obnovu pro mládež hledající své životní povolání: O. P. Havlát O.M., SM. Z. Nosková OSF
- 5. 7. 2002 – exercicie pro mládež
- 13. 6. 2002 – Katecheze dospělých "Návraty ke kořenům": SM. Z. Nosková OSF

Velehrad

- 6. 6. 2002 - Duchovní obnova pro důchodce, osamělé a nemocné: P. Josef Čupr SJ

- 11. – 15. 6. 2002 – Exerciční základ podle sv. Ignáce pro muže i ženy: P. Pavel Koudelka SJ
- 14. – 16. 6. 2002 – Víkendová duchovní obnova formou večeradla: P. Štěpán M. Filip OP

Pozvání

- Den otců a dětí - v rámci přípravy na Velehradskou národní pouť, která bude mít téma “rodina”, se v sobotu 25. května 2002 uskuteční v krásném a romantickém prostředí hradu Sovince “Den otců a dětí”. Program bude zábavný, soutěžní, poznávací i duchovní.
- V neděli 26. května 2002 se po mši sv. v 9.00 hod. bude žehnat nová část našeho hřbitova.
- Opět začíná poutní sezóna na Svárově. Autobus bude odjíždět v sobotu 25. května 2002 v 16.00 hod. od hřbitova. Program: 16.30 hod růženec, 17.30 hod. mše svatá.
- V neděli 2. června oslavíme Slavnost Těla a Krve Páně (Boží Tělo) mší svatou v 8.00 hodin. Při ní přijmou naše děti poprvé eucharistického Krista.

Celostátní setkání mládeže

CSM mladých z celé republiky se bude konat ve Žďáru nad Sázavou, nedaleko poutního místa Zelená hora v brněnské diecézi, od 13. do 18. srpna 2002. Setkání je určeno všem mladým od 14ti let, kteří se chtějí setkat se svými biskupy a vyslechnout jejich katecheze, zažít společné mše svaté, modlitby, adorace, přednášky odborníků na nejrůznější témata, liturgii smíření, koncerty a divadelní představení, tvořivé aktivity, sport, výlety, sobotní setkání společně s rodinami,“ posvícení”, “jarmark” a mnoho dalšího...